

PRENUMERATA.

Kurjer Warszawski wychodzi w dni powszednie wieczorem, w niedziele i swieta rano, a nadto wychodzi stale w dni powszednie, z wyjatkiem dni poswiatecznych dodatki poranne.

Warunki prenumeraty podane sa w naglowku numeru glownego.

Oddzielna przedplata na dodatek poranny przyjmowana byc nie moze.

KURJER WARSZAWSKI

Dodatek poranny.

OGŁOSZENIA.

Reklamy: za jeden wiersz garmontowy albo jego miejsce pierwszy raz 25 kop., kazdy nastepny raz 20 kop.

Nekrologja za jeden wiersz 15 kop.

Zyzzajna i mala ogloszenia w dodatkach porannych nie zamieszczaja sie.

Ogloszenia i prenumerate przyjmuje kantor codziennie od 8-aj rano do 3-aj wiecz., w niedziale i swieta od 10 do 12 pol

Dzie: Longina M. Wschod slonca o godzinie 6-aj minut 17. Czwartek: Cyrjaka Djakona. Zachod 6-aj 45. Piątek: Gertrudy Panny. Dlugosć dnia godzina 11 45. Sobota: Gabryela Arch. Przybylo 4 7.

Wschod księżycy o godzinie 5 minut 45 r. Zachod 2 24 w. Wysokosć wody na Wiśle st. 7 c, 4 (st. 8 c. 0). Dzie o godzinie 4-aj r na ciepła 8.

Niedziela: Jozefa Obl. N. P. Poniedz: Wincentego B. Wtorek: Benedykta Op. Sroda: Boguchwała B.

Redakcja, Administracja i Drukarnia: Plac Teatralny nr. 9. — Telefon Redakcji 268. — Telefon Administr. 313. W Lodzi kantor własny. Piotrkowska 3251. Telefon nr. 313.

KALENDARZ.

Miona slowniastkie. Dzie Ojcoslawy, jutro Zbigniewa. Zgromadzenia: Posiedzenie czlonkow zarzadu kasy zalickowo-wkladowej emerytow warszawskich. (Kancelarja kasy w gmachu reursy obywatelskiej na Krak.-Przedm.—11 przed poindniem.)

wszedni, zapelnila sie ta sama publicznościa doborowa, a cieply nastroj sluchaczow zamanifestowal sie jeszcze wyrazisciej na korzystcie prelegenta. Posiada tez prof. Ochorowicz dar prawdziwy zaciekawiania audytorjum, oddzialania na wyobraznie sluchaczow, rozwinięcia na tle zamierzchlej nawet przeszlosci obrazow pelnych zycia i barwy, odnajdywania pewnej łączności kolorytu nowoczesnego z kolorytem starozytnym.

Ustep ten skierowuje tez prelegenta na pole zasad hypnotyzmu, przy ktorego pomocy tłumaczy on teorie znieczulen, obojętnosć na wpływy zewnetrzne i t. d. Czesć egipcjan dla umarlych byla wielka, przynoszona na czolo nieboszczykow niemal aureole bostwa. Objawy tego spotykamy przedewszystkiem w balsamowaniu ciat nieboszczykow w slynnych mumjach egipskich.

Wystawy stale: Wystawa Towarzystwa sztuk pięknych. (Karak.-Przedm. N 15—od 10-aj rano do 4-aj po poindniu.)—Wystawa obrazow Krywulta. (Hotel Europejski—od 10-aj rano do 8-aj wieczorem.)

Jeśli wątpliwem jest, azeby kapłani egipscy znali fosfor, nie ulega za to wątpliwosć, iż znali proch; ze późniejszy wynalazek Schwartza stal sie tylko takim wobec zaginięcia tajemnicy egipcjan. Na drodze nauki i wiedzy kapłan był wysoko posunie-ty i jeszcze dzis powiedziec mozna, ze w większośc odkryć i wynalazkow nam współczesnych znajduje pierwowzór w starozytnym Egipcie.

Balsamowaniu podlegaly wszystkie zwloki, tak moźnych, jak ubogich, a trojaki sposob, jakim w tej mierze sie posilkowano, ulatwial wiele samo zadanie. Kosztowniejsze masci byly dla bogatych, tańsze dla ubogich, balsamowanie wszakze w kazdy sposob dokonane bylo rownie trwale i dobre, bo prze-ważnie ku celowi temu sluzyla sol sodowa, pod ktorej działaniem zwloki przez dni 70 pozostawaly.

Z sali odczytów.

Odczyt wczorajszy dra Juljana Ochorowicza spolegowal jeszcze ogolny interes, obudzony odczytem pierwszym. Sala ratuszowa, chociaż to dzień po-

Prelegent podczas wystawy paryskiej szczegolowo obserwowal sztukmistrzów afrykanskiich, wprowadzających swemi ewolucjami szeroka publicznosć w zdumienie. Tajemnice ich posiadali juz przedtem mędr-cowie egipscy, zachowala sie ona w żywej trady-cji wśród fakirów indyjskich.

Egiptologowie dotad wiada pomiedzy soba spór czy egipcjanie byli monoteistami, czy politeistami. Najprawdopodobniejszym jest jednak, iż wiara kapłanów zwracala sie do jednego Boga, jak ludu do wielobostwa.

56) NAFTA POWIEŚĆ Sewera. (Dalszy ciąg.) — Piędziesiątkę... fracha. A może co jeszcze i dołożę. — Wezmę osiem. A jak zrobisz chybką?... — Chybażem zachorował, albo mnie udusiły gazy. — Nie będziesz pił, hulaj, ze zbytńicami w mieście tracił ciężko zapracowanego grosza? Bo wy to u-miecie. — Jagus, Jagus, co ty nie wyplatujesz. Kiej do-tąd nie traciłem... — Chłop nieraz na starosć głupieje. Ale dała-bym ci!.. — Mówila żartem. Rębacz uczył się w jej głosie. Dla złagodzenia przykrego wrażenia roześmiali się oboje.

— Lepiej — poświadczyła. — Ale na nich nie zwa-żać i swoje robić. Świst kotła parowego dał znać, że za piętnaście minut nastąpi zmiana. Rębacz zaprowadził Jagusie, jako narzeczona, do majstrów i ich kobiet. W izdebce na stole zastali rozstawione masło w garnuszkach, sery, chleb, jabłka, we fiaszeczce słodką. Majstrowe zaprosili do kompanji Jagusie i Ręba-cza. Pocęstunek szedł raźno, rozmowa jeszcze raź-niej, bo czasu malutko, a leci jak opętany, chociaż już dnia kawał przybyło. Drugi i ostatni świst z kotła parowego. Majstro-wie ucałowali się z kobietami. Jaga wstydzila się dać gębusi Rębaczowi — musiał ją siłą zdobyć. Po ostatnich upomnieniach, aby baby nie zgubily zabranych pieniędzy, rozstali się. Majstrowie poszli do swoich zajęć, kobiety i Jaga z niemi drogą do Starej hamerni. Zakładano o dwieście piędziesiąt metrów w przed-lużeniu pod dziewiątą godziną na busoli, a w kie-runku układania się warstw piaskowej nowy szyb. Zbudowano wieżę, wkopano się, ile potrzeba. Druga maszyna parowa była w drodze. Kopalnia rozwijała się świetnie. Zygmunt bezwiednie i mimowolnie wracał w skórę wielkiego pana. Z Tarnowa przyjechał kucharz, z Krakowa fran-cuskie wina, cygara hawańskie, ostatnie romanse, kilka tuzinów rękawiczek i parę wiosennych gar-niturów od nadwornego krawca z Wiednia.

Po trzech tygodniach wydajność ropy zaczęła się powoli zmniejszać, lecz za to w kasie było sześćdzie-siąt tysięcy guldenów gotówką. Popompowano je-szcze tydzień i wypompowano osiem tysięcy. Zygmunt zaczął zdradzać wielką niespokojność. Czuć było i widać, że jest zdenerwowany i zmęczo-ny. I gdy druga maszyna zaczęła pracować, a po-głębiany pierwszy szyb o półtora metra znowu za-czął wylewać ropę z taką samą obfitością, jak przed-tem, zwrócił się przy śniadaniu raptownie do Ste-fana. — Sprzedam ci czwartą część mojej połowy. — Już, już cię pali pod podeszwami, przerwał m wystraszony Stefan. — Dasz piędziesiąt tysięcy papierków? — Bój się Boga, możesz mnie i siebie zniszczyć. Piędziesiąt tysięcy, to pięć nowych szybów. — Dasz? — powtórzył pytanie rozdraźniony Zyg-munt. — Dziecko jesteś, niedługo sambyś tego zło-wał. — Dasz? — Nie dam. Rozdzielię swoją połowę na cztery części i pospra-daje: daję ci na to słowo. Stefan się zerwał, wyjął z kasy pieniądże i polo-żył je przed Zygmuntem. Krzywdzisz siebie samego i mnie — rzekł poważ-nie. — Dziękuję ci — odparł spokojnie Zygmunt. (Dalszy ciąg nastąpi.)

